

J.D.

ROBB

ZNÁM TVOU
MINULOST

edice
KLO **KAN**

Copyright © 2019 by Nora Roberts
Translation © Zdík Dušek, 2020
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu VENDETTA IN DEATH
vydaného nakladatelstvím St. Martin's Press
přeložil Zdík Dušek
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2021
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-407-6

*Magickému Griffinovi,
nejnovějšímu světlu a lásce v mém životě,
který při psaní této knihy přišel na svět
a strávil nějaký čas v mém náručí.*

*Nevzdychajte, dámy, nevzdychajte,
muži byli vždycky podvodníci.*

William Shakespeare

*Spravedlnost bez síly je bezmocná;
síla bez spravedlnosti je tyranská.*

Blaise Pascal

Kapitola 1

Zasloužil si smrt.

Téměř rok pátrala, studovala a plánovala kdo, kdy, jak a proč, a vybrala Nigela B. McEnroye – ten se stane prvním.

Bylo mu čtyřicet tři, byl jedenáct let ženatý a měl dvě děti – dcery ve věku devět a šest. Během osmnácti let vybudoval se dvěma společníky vlastní firmu na vyhledávání lidských zdrojů. Dokonalé umístění a jako výkonný ředitel dohlížel na nábor na planetě i mimo ni.

Ústředí si ponechával v Londýně, nicméně hodně cestoval. Dokonalé umístění mělo kanceláře v New Yorku, Východním Washingtonu, Tokiu, Madridu, Sydney, Novém L. A., Dubaji, Hongkongu, Vegas II a nedávno otevřelo pobočku i na Olympu.

Žil si dobře, často pořádal večírky a získal si pověst člověka, který dokáže určit, co přesně klient potřebuje, a sehnat mu perfektního pracovníka.

V zaměstnání byl Nigel B. McEnroy svědomitý, zodpovědný, pilný a měl vysokou pracovní morálku.

To mu nicméně nebránilo v tom, aby se v soukromém životě stal lhářem, podvodníkem, cizoložníkem a sériovým násilníkem.

Ten muž byl nepochybně dobytek a dozrál čas na jeho porážku. Těšila se na to – měla pocit, že si vybrala svůj první cíl velice dobře.

Rád zahýbal se zrzkami, které měly velké poprsí a – obvykle – dosáhly nižšího postavení než on. Pokud nelovil ve vodách vlastní společnosti, vydával se do luxusních klubů.

A kdyby už to nebylo dost zlé, uvážíme-li jeho manželku a dvě děti, obvykle přidával do drinku zvolené kořisti drogu, aby si zajistil její spolupráci a kapitulaci.

Snad ještě horší bylo, že přinejmenším jednou (ona ale měla podezření, že víckrát) omámil potenciální kandidátku na pracovní místo a pak ji předal jinému muži.

Ta ubohá dívka mu samozřejmě nebyla schopná nic dokázat – sotva si na útok pamatovala a příliš se bála toho parchanta obvinít.

Slyšela tedy dost od ostatních obětí, víc než dost, aby toho hajzla začala studovat, sledovat a pozorovat v akci. Dvakrát zdokumentovala jeho rutinní postup při znásilňování.

Konečně měla shromážděné všechny podklady a ještě naposled se na sebe dlouze zadívala do vysokého zrcadla ve své dílně.

Měla dlouhé vlasy, vlnité a vyzývavě červené, oči zvýrazněné zelenými stíny a byla pečlivě nalíčená. Použila rtěnku ve stejné barvě jako vlasy.

Předtím nějakou dobu pracovala na svém obličejí, aby to vypadalo, že má nepatrně zvednutou špičku nosu a lehce zašpičatělou bradu. Falešná ňadra působila naprosto reálně – a byla taková i na dotek. Za peníze seženete cokoliv. Na závěr si ještě trochu vycpala pozadí a přidala velice jemný zlatavý odstín pleti, jako kdyby byla opálená.

Šaty, které si vybrala, zelené jako její oči a splývavé jako voda, jí padly jako druhá kůže. Vysoké podpatky třpytivě stříbrných střevíčků se silnou podrážkou jí dodávaly na výšce.

Ten darebák Nigel měřil sto třiaosmdesát centimetrů a ona v botách dosahovala sto sedmdesáti osmi. Hodila se k němu.

Vypadala vznešeně, sebevědomě a sexy.

S parukou a tělesnými i obličejovými vylepšeními by ji nepoznala ani vlastní matka.

Ještě jednou se zatočila před zrcadlem a načechrala si paruku. „Zapni se, Wilforde.“

Android, navržený tak, aby vypadal jako běloch po šedesátce, s elegantním knírem a hustými vlasy, otevřel modré oči.

„Ano, madam?“

Naprogramovala mu snobský britský přízvuk a dala mu modrý oblek, naškrobenou bílou košili a černou kravatu.

„Předjed' s vozem,“ pokynula. „Odvezeš mě do klubu Tohle místo, tam zaparkuješ a budeš čekat na další pokyny.“

„Jak si přejete, madam.“

„Použij výtah. Odemkla jsem ho.“

Zatímco plnil její instrukce, zkontrolovala obsah kabelky a přešla k monitorům.

Její babička díkybohu klidně spala pod dohledem zdravotního androida. Drahá, předrahá babička prospí celou noc – s pomocí sedativa, které jí přidala do sklenky brandy, již babička každý večer pila.

„Brzy se vrátím.“ Poslala k monitoru vzdušný polibek a vyjela výtahem do přízemí nádherného starého domu, který zbožňovala skoro tak jako babičku.

Pečlivě výtah zase zablokovala, s uspokojujícím klapotem podpatků se přesunula do okázalé vstupní haly, vyšla do studené dubnové noci a zamkla vchodové dveře.

Mírně se zachvěla – chladem i očekáváním, ale Wilford už jí držel otevřené dveře auta.

Nastoupila a přehodila si nohu přes nohu. *Jedenáctý duben 2061*, pomyslela si. Den, kdy povstala Lady Spravedlnost.

Nigel byl na lovu a těšil se, že oslaví dlouhý a úspěšný pracovní den. Manželka a dcery si užívaly jarní prázdniny v tropech a on měl celý týden sám pro sebe – nemusel si vymýšlet výmluvy o práci dlouho do večera, když se chtěl trochu povyrazit.

Klub s názvem Tohle místo měl rád, protože byl diskrétní (žádné kamery), měl kóje pro VIP zákazníky – oddělené zástěnamy od obyčejné lůžky – a nabízel vynikající martini a hudbu. A ano, chodily sem velice atraktivní ženy, které taky hledaly povyražení.

Samozřejmě si zarezervoval VIP kóji, ale během první hodiny se pohyboval po třpytivě stříbrných místnostech, rozhlížel se po pulsujících světlech na tanečním parketu a jezdil eskalátory po všech třech podlažích klubu.

Tuto část večera považoval za lov a velice si ji užíval.

Včera večer zaskóroval nadmíru dobře: dvě blondýny se s ním na několik hodin podělily o svoje přednosti v jeho newyorském bytě.

Předpokládal, že by mohl jednu z nich – nebo obě – pozvat na druhé kolo, ale chtěl někoho čerstvého. V každém případě jako vždy vymazal jejich kontaktní informace.

Věděl, že vypadá skvěle – měl na sobě černé kalhoty, pásek s cvočky, světle modrý svetr, který odpovídal odstínu jeho očí, a elegantní náramkový počítač, jenž každému, kdo měl pro takové věci oko, prozrazoval, jak je bohatý.

Mohl by si zaplatit prvotřídní licencovanou společnici – a taky to dělal, pokud ho tlačil čas. Ale dával přednost lovu.

Momentálně sledoval rusovlásku, která se vlnivě pohybovala na parketu. Připouštěl, že je ve srovnání s jeho obvyklou kořistí trochu mladá a vlasy – krátké, vyčesané do hrotů – nevypadaly tak kultivovaně.

Ale ty pohyby.

Nespouštěl z ní oči a začal obcházet taneční parket, aby našel vhodnou příležitost, když tu...

Někdo do něj ze zadu zlehka vrazil. Ohlédl se a uslyšel chraplavé „*Excusez-moi.*“

Ten hlas, mírný francouzský přízvuk i hrdelní vrnění ho přiměly, aby se otočil úplně.

Zapomněl na vlnící se tanečnici.

„*Pas de quoi.*“ Vzal tu ženu za ruku, zvedl si ji ke rtům a dočkal se odměny v podobě smyslného úsměvu.

Nechával její ruku ve své – žena nic nenamítala. „*Êtes-vous ici seule?*“

„*Ah, oui,*“ odpověděla tónem, který si vyložil jako jasné pozvání. „*Et vous?*“

Otočil jí ruku a jemně se dotkl rty vnitřní strany jejího zápěstí. Přешel do angličtiny. „Doufám, že už ne.“

„Jste Angličan? Mluvíte velice dobře francouzsky.“

„Doufám, že mi dovolíte, abych vám koupil drink, a můžeme mluvit jazykem podle vašeho výběru.“

Přejela si volnou rukou po nádherných vlasech a naklonila hlavu ke straně. „To by se mi líbilo.“

Pomyslel si: *Zásah* a odvedl ji davem lidí kolem stolů a barů ke své kóji.

„Snad vám to nevadí. Dávám přednost soukromí.“

Za závěsem čekal luxusní černý půlkruh s polštářky se stříbrným lemováním. Žena se posadila, přehodila si jednu krásnou nohu přes druhou a nepatrně se zaklonila. V přesně správné míře.

„Mám ráda soukromí,“ řekla. „Závěsy, přes které vidíme ven, ale nikdo nevidí dovnitř. Je to... vzrušující, že?“

„To ano.“ Posadil se vedle ní a zvažoval správné načasování. Usoudil, že by neměl postupovat příliš rychle. Tahle zelenooká krasavice vypadala kultivovaně, bude očekávat jemný přístup. „Co máte ráda?“

„Mnoho věcí.“

Pocítil mravenčení v rozkroku, ale jen se zasmál. „To já taky. Ale myslím tím, jaké pítí.“

„Martini s vodkou, velice suché, s dvěma olivami. Dávám přednost Romanov Five.“

„Jako já.“

„Á, našli jsme něco společného.“

„První věc z mnoha.“ Objednal na počítačovém menu a přejel po ní pohledem. Užíval si pohyb za tenkým, jednosměrně průhledným závěsem i tep hudby. To vzrušení.

„Jsem Nigel...“

Dotkla se prstem jeho rtů. „Jen křestní jména, *ça va*? Zachovejme nějaké tajemství. Solange.“

„Solange,“ zopakoval. „Co vás přivádí do New Yorku?“

„Kdybych vám to řekla, přišli bychom o tajemství. Řekněme tedy, že možná tahle chvíle. Užívám si New York díky mnoha zde nabízeným potěšením a jeho...“ Zdálo se, že hledá správné slovo. „Ach ano, anonymitě. A co si užíváte vy, Nigeli?“

„Tenhle okamžik.“

Zasmála se a pohodila hlavou. „V tom případě bychom si ho měli vychutnat, i chvíle, které nás čekají. Dnes večer jsem

přišla, abych... odhodila – ano, abych odhodila za hlavu den i věci, které je potřebné a nutné vykonávat. Abych místo nich dělala to, co mě těší. Noc jen pro mě, chápete?“

„Ano. Pro mě platí totéž. To je další věc, kterou máme společnou.“

„Takže...“ Otevřela kabelku a vytáhla z ní malé zrcátko. „Dnes večer jsme bytosti žijící přítomným okamžikem. Společně.“

Začal se k ní naklánět, ale na servírovacích dvířkách zablikalo světlo a otevřela se.

„Měli bychom si na tuhle chvíli připít.“

Když se otáčel pro sklenice s martini, upustila kabelku na zem. Postavil drinky a sklonil se pro kabelku.

Tehdy mu vylila do pití obsah lahvičky.

„*Merci.*“ Vzala si od něj kabelku, vrátila do ní zrcátko, přijala sklenku a zlehka si s ním přitukla. „Na tuhle chvíli,“ řekla.

„A na mnohá potěšení.“

Její oči nad okrajem sklenky se zaleskly. „Povězte mi o některém z mnoha potěšení, která hledáte.“

„Krásnou ženu, která chce to, co já.“

Sledovala ho, jak pije, položila mu dlaň na stehno a škádlivě mu přešla prsty k vyboulenému rozkroku. „Ale jak můžete hledat to, co jste našel?“ Když se k ní předklonil, položila mu ruku na hrud. „*Mais non.* Nejdřív si připijeme na tenhle okamžik a na potěšení, která nás čekají. Vidíte je přes závěs, jak se pohybují a dotýkají, jako při erotickém rituálu, že? Někteří ho možná dovedou do konce, jiní ne. A my, my tu můžeme dělat, co se nám zlíbí, aniž by nás ostatní viděli.“

„Vzrušující,“ vydechl. Cítil, že se mu nepatrně zatočila hlava.

„Dopijte ten drink a pojdte se mnou. Znáám místo, které je ještě lepší. Místo mnoha potěšení.“

Dychtivě dopil martini a vzal ji za ruku, kterou mu podala, když vstala. „Mám blízko odtud byt,“ začal.

„Znáám lepší místo,“ zopakovala.

Měl dojem, jako kdyby se pohyboval stříbřitou mlhou, a vůbec si nevšiml, jak se žena dotýká náramkového počítače,

aby dala signál svému androidovi. Sotva slyšel hudbu, když ho odváděla do přízemí a ven do noci.

Postrčila ho do vozu a on jí uvnitř hmátl po nadrech a pokusil se vyhledat svými ústy její rty.

Měl pocit, že slyší, jak změněným hlasem říká: „Rovnou domů, Wilforde,“ ale sám se topil v ní a očekávaných rozkoších.

A ve tmě.

Probudil se s tepající bolestí hlavy a palčivě suchým hrdlem. Když se pokusil pohnout, svaly odmítly poslušnost. Se zamrknáním otevřel bolavé oči a trhl sebou, když se mu do nich zabodlo ostré světlo.

Uviděl velkou místnost s pulty, monitory, obrazovkami a obrovským pracovním stolem. Nic z toho nedávalo smysl.

Trvalo mu téměř minutu, než se probral dost na to, aby pochopil, že je nahý a ruce má připoutané nad hlavou k řetězu zavěšenému od stropu. Nohama se sotva dotýkal země.

Unesli ho? Zdrogovali? Pokusil se zazmítat, ale bolelo to.

Ne, ne, ten klub. Šel do klubu. Ta Francouzka. Solange. Vzpomínal si na ni, ale všechno bylo jako v mlze, a když se snažil soustředit, bolest hlavy se ještě zvýšila.

Žádná okna, pomyslel si a po těle mu vyrazil studený pot. Viděl schody, které vedly někam nahoru, a když zaklonil hlavu, zahlédl nad nimi dveře.

Pokusil se zavolat o pomoc, ale jen zachraptěl.

Potěšení – na to si vzpomínal. Mluvili o potěšeních a ona...

Něco se za ním pohnulo a on ucítil děsivou, šokující bolest. Nové zachrptění přešlo ve skřek.

Vstoupila mu do zorného pole.

Ne ta Francouzka.

Co to bylo za ženu, která se na něj usmívala zpod stříbrné masky, s tmavými vlasy se stříbrnými konečky rámuujícími obličej a s postavou oblečenou v černé?

Měla na sobě stříbrné kozačky a něco jako – dobrý bože – náprsní krunýř z černé kůže se stříbrnými písmeny LS.

„Kdo jste? Co chcete?“

„Chci svou chvíli mnoha potěšení.“

Do děsu mu pronikla nepatrná úleva. „Solange? Ne...“

„Vypadám snad jako Solange?“ S úšklebkem se ho dotkla elektrickým bičem pouhé dva centimetry nad penisem. Celé tělo mu zkroutila křeč. „Jsem Lady Spravedlnost, ty cizoložný hajzle. A, Nigeli B. McEnroyi, nastal čas zúčtování.“

„Přestaňte, počkejte, nedělejte to. Můžu vám zaplatit, cokoliv chcete.“

„Ach, věř mi, že zaplatíš. Za svou manželku.“ Pleskla ho elektrickým bičem přes břicho. „Za svoje dcery.“ Přes hrudník. „Za každou ženu, kterou jsi znásilnil.“ Přes hýždě.

Od zdí se odrážel jeho jekot. „Ne, ne, ne. Nikoho jsem neznásilnil. Dopouštíte se hrozné chyby.“

„Opravdu? Opravdu, Nigeli?“ Ušetřila mu další elektrický šok, tentokrát do varlat, a pomyslela si, že by nejvyšší tóny jeho nynějšího výkřiku nejspíš slyšeli jen psi.

Pokaždé, když pronesla jméno jedné z jeho obětí, dala mu elektrickou ránu.

Chvíli něco nesouvisle blábolil a nakonec ochabl, ale ona byla trpělivá. Dala mu přičichnout k lahvičce, aby ho probrala, a začala znovu.

Škemral – ach, jak škemral – proklínal ji, plakal, křičel a taky se pomohl.

A to všechno pro ni byly okamžiky rozkoše.

„Proč to děláte?“

„Pro všechny ženy, které jsi zradil, ponížil a zneužil. Příznej se, Nigeli, ke svým zločinům.“

„Nikdy jsem nikomu neublížil!“

Tvrdě ho pleskla elektrickým bičem přes hýždě. Když dokázal znovu promluvit, se vzlykem ze sebe vypravil: „Miluju svou ženu. Miluju ji, ale potřebuju něco víc. Je mi to líto. Byl to jenom sex. Prosím, prosím.“

„Dával jsi těm ženám drogy.“

„To ne... Ano, ano!“ vyvrískl, aby oddálil bolest. „Pokaždé ne, ale je mi to líto. Omlouvám se.“

„Využil jsi svoje postavení k zastrašování a tlačil jsi ženy, které chtěly práci, k sexu.“

„Ne... ano, ano! Mám svoje potřeby. Prosím.“

„Potřeby?“ Zvedla obušek a udeřila ho přes obličej, až mu roztránila lícni kost. „Tvoje potřeby jsou důležitější než jejich svobodná vůle, jejich přání a jejich potřeby? Důležitější než tvoje sliby manželce?“

„Ne, ne. Je mi to líto. Moc líto. Já... potřebuju pomoc. Seženu si ji. Přiznám se. Půjdu do vězení. Udělám, cokoliv řeknete.“

„Oslov mě jménem.“

„Já nevím, kdo jste. Prosím.“

„Řekla jsem ti to!“ Znovu mu uštědřila elektrickou ránu – podle toho, jak jí projížděly křeče, věděla, že se blíží konec. „Jsem Lady Spravedlnost. Oslov mě jménem!“

„Lady Spravedlnost,“ zamumlal, sotva při vědomí.

„A spravedlnosti bude učiněno zadost.“

Měla připravený kbelík i ostří. Přinesla je k němu a postavila mu kbelík mezi nohy.

„Na co to je? Co to děláte? Přiznal jsem se. Je mi to líto. Panebože, panebože, prosím, ne!“

„To je v pořádku, Nigeli.“ Usmála se do jeho uszlzených, hrůzou vytřeštěných očí. „Postarám se o tvoje potřeby. Naposledy.“

Udržela ho naživu, jak dokázala nejdéle, a když bylo po všem, když už jen ochable a němě visel, dlouze vydechla.

„Tak. Spravedlnost byla vykonána.“

Město zaléval úsvit a poručík Eva Dallasová stála nad nahým, zohaveným tělem. Ranní vítr jí čečral krátké vlasy a opíral se do jejího dlouhého koženého kabátu. Četla text vytištěný na cedulce připevněné k místu, kde mrtvý dřív míval pohlavní orgány.

Manželství své nectil pranic,
 podlost jeho nezná hranic.
 Opájel se jměním, mocí,
 bezmocné pod rouškou noci
 znásilňoval pro svou radost,
 teď je ale po něm, a dost.
 LADY SPRAVEDLNOST

Eva zvedla terénní soupravu a otočila se k uniformované strážnici, která dorazila na místo jako první. „Co víte?“

Míšenka s huňatým obočím se postavila do pozoru. „Linka devět set jedenáct přijala hovor ve čtyři třicet osm. Limuzína vysadila ženu, nějakou Tishu Feinsteinovou, na rohu Západní Osmdesáté osmé a Kolumbovy ulice. Feinsteinová uvádí, že po večíрку, kde se se čtrnácti kamarádkami loučila se svobodou, chtěla jít kus cesty pěšky, aby se nadýchala čerstvého vzduchu.

A zatímco se ho nadechovala, ušla tři bloky k Devadesáté první ulici a uviděla na chodníku ležet tělo. Vběhla do budovy – tohle je její dům, poručíku – a probudila snoubence. Clippera Vanceho. Ten vyšel ven, uviděl tělo a oznámil to. Já jsem dorazila s kolegou na místo ve čtyři čtyřicet, zajistili jsme to tu a zavolali jsme dva policejní androidy, aby nám pomohli. Strážník Rigby je v domě se svědky.“

„Dobře. Počkejte tady.“

Eva se zaizolovala, sklonila se k tělu a otevřela terénní soupravu. Přitiskla palec oběti k identifikátoru a přečetla do záznamu:

„Oběť je identifikována jako Nigel B. McEnroy, běloch, čtyřicet tři let, britský občan. Má několik uvedených adres včetně té na Západní Devadesáté první ulici číslo 145, New York City. Ve stejné budově bydlí Tisha Feinsteinová, která objevila tělo.“

Eva oskenovala obličej. „Není divu, že ho nepoznala, i kdyby se s ním potkávala. Těžké pohmožděniny a popáleniny, s největší pravděpodobností od elektriny, na obličejí

i zbytku těla. Hluboké zářezy od pout na obou zápěstích ukazují, že oběť byla během mučení spoutaná a že se zmítala.“

Vytáhla mikrobrýle a pozorně prozkoumala otlaky a podlitiny na zápěstích. „Podle úhlu bych řekla, že měl ruce svázané nad hlavou a že nesly váhu jeho těla. To potvrdí soudní patolog. Má odříznuté genitálie.“

Sklonila se blíž a zvedla spodní okraj vzkazu, aby na ně viděla jasněji. „Žádné viditelné stopy váhání, řezy vypadají skoro chirurgicky. Pachatel může mít lékařské znalosti nebo zkušenosti.“

Vzala do ruky další přístroje. „Čas smrti: tři hodiny dvanáct minut. Příčina smrti: možná ztráta krve po kastraci, možná srdeční příhoda způsobená elektrickými šoky. Možná kombinace obojího.“

Posadila se na paty. „Takže byl spoutaný a mučili a zabili ho jinde – k tomu potřebovali trochu soukromí. Teprve potom ho umístili sem. Nedá se říct, že by ho pohodili, spíš ho tu naaranžovali, v podstatě na jeho vlastním prahu. A s tímhle básnickým vzkazem. Lady Spravedlnost. Někdo byl na tebe pekelně našťvaný, Nigeli.“

Vylovila z terénní soupravy pinzetu a sáčky na důkazy. Když vytáhla první připínáček, uslyšela, jak se po chodníku blíží známý klapot růžových kovbojských kozaček její kolegyně.

Peabodyová ukázala policejním androidům odznak, prošla zátarasu a podívala se na tělo. „Drsná smrt,“ poznamenala.

„To ano.“

Eva si vzpomínala na dobu, ještě docela nedávnou, kdy by Peabodyová vrhla na mrtvolu jediný pohled a zezelenala by. Pár let u oddělení vražd vás zocelí.

„Až sundám tenhle milostný dopis... tak. Peabodyová, zavolejte techniky a tým z márnice. Ať ho označí a zabalí, než lidi v tomhle pěkném, tichém sousedství začnou venčit psy a půjdou se po ránu proběhnout. Strážníku, pomozte mi ho otočit, ať můžu dokončit ohledání na místě.“

Našla desítky popálenin, z nichž mnohé během mučení praskly – na zádech, hýždích, pod koleny i na lýtkách.

„Muselo to nějakou dobu trvat,“ zamumlala. „Nemohli to stihnout narychlo. A co podle vás Lady Spravedlnost udělala s penisem a varlaty?“

Eva vstala a obrátila se ke své kolegyni. Peabodyová měla na sobě růžový kabát s tenkou modrou šálou ozdobenou – panebože! – růžovými kvítky. Tmavé vlasy si stáhla do volného ohonu.

„Svědkové jsou uvnitř. Hlíďte to tady, strážníku. Jaké má Feinsteinová číslo bytu?“

„Šest set tři, madam.“

Eva s Peabodyovou vykročily ke vchodu pěkně zrekonstruovaného, důstojně vyhlížejícího domu z hnědých kamenů, přibližně patnáctipatrového. U dveří nebyl noční vrátný, ale měli tu kvalitní bezpečnostní systém.

Ukázala policejnímu androidovi u vchodu odznak a prošla kolem něj dovnitř.

Vstupní hala vypadala taky důstojně: podlahu tvořila kombinace tmavomodrých a smetanových dlaždic, stěny byly rovněž tmavomodré se smetanovými okraji a na jedné straně místnosti se nacházel diskrétní pult ostrahy – momentálně neobsazený – dvě polstrované lavice a ve vysokých, štíhlých vázách byly čerstvé květiny.

Eva přivolala výtah a obrátila se k Peabodyové.

„Svědkyň se vrací domů z holčíčího mejdanu, vidí McEnroye na chodníku, vběhne dovnitř a vzbudí Vanceho, svého snoubence. Ten vyjde ven, ověří si, že je to pravda, a zavolá na policii. Devět set jedenáctka přijala hovor ve čtyři třicet osm, první strážníci dorazili na místo po dvou minutách. Mrtvý taky bydlel v tomhle domě – nebo tu přinejmenším měl byt. Je to Brit a spolu se společníky vlastní mezinárodní, meziplanetární firmu, která vyhledává talenty. Ženatý, dvě děti.“

„Manželka,“ poznamenala Peabodyová.

„Jo.“ Eva nastoupila do výtahu. „Promluvíme si se svědky a zjistíme, jestli je tady.“

„Manželství své nectil pranic,“ ocitovala Peabodyová. „Jestli to udělala ona, nechala nám v tom vzkazu opravdu velké vodítko.“

„Lidi někdy dělají divné věci, když jsou naštvaní, a Lady Spravedlnost byla pořádně namíchnutá. Ale... pokud ta manželka není úplně pitomá, bude mít zatraceně dobré alibi.“

Eva vystoupila z kabiny a dlouhými kroky se vydala tichou chodbou. Rozhlédla se po bezpečnostních kamerách. „Seženeme si záběry těch kamer z patra oběti, z výtahů, vstupní haly a z vnější strany budovy.“

Zazvonila u čísla 603 a ukázala odznak mladému strážníkovi s růžovými tvářemi, který otevřel. „Můžete jít, strážníku Rigby. Spojte se s ostrahou budovy nebo se správcem. Potřebujeme záběry z kamer na patře oběti, ve výtazích, ve vstupní hale a na vnější straně budovy.“

„V jakém časovém období, madam?“

„Posledních osmačtyřicet hodin, jestli je mají. Pak začněte obcházet sousedy.“

„Ano, madam.“

Nechala ho odejít a přejela pohledem pár, schoulený na dlouhé zelené gelové pohovce.

Žena – krátce před třicítkou – měla dlouhé, zvlněné vlasy měděné barvy. Oči téměř stejného odstínu vykazovaly známky pláče a šoku a obličej měla bledý – smyla si z něj veškerá líčidla, jež jistě použila na svůj večírek.

Měla na sobě prosté šedé bavlněné kalhoty, tričko s dlouhými rukávy a bačkory, a pevně se držela snědého mišence zhruba ve stejném věku.

Podíval se na Evu oduševnělýma hnědýma očima. „Doufám, že to nepotrvá dlouho. Tisha se potřebuje vyspat.“

„Bojím se zavřít oči. Určitě uvidím...“ Zabořila mu obličej do širokého ramene.

„Vím, že je to obtížné, slečno Feinsteinová, ale pospíšíme si, jak to jenom půjde. Já jsem poručík Dallasová a tohle je detektiv Peabodyová. Jsme z oddělení vražd.“

„Já vím. Bratr mé kamarádky Lydie je polda v Queensu. Skoro jsem zavolala jemu. Na střední jsme spolu tak trochu chodili, ale...“

„Co kdybyste nám pověděla, co se stalo? Začněte tím, kde jste večer byla.“

„Byly jsme všude možně,“ začala Feinsteinová.

„Omlouvám se,“ přerušil ji Vance. „Posadte se, prosím. Dáte si kafe nebo něco?“

„To by bylo skvělé.“ *Aspoň bude mít nějaký úkol*, pomyslela si Eva. „Pro mě bez cukru i mlíka, pro mou kolegyni s mlíkem.“

„Dáš si ještě trochu čaje, miláčku?“

Feinsteinová se usmála. „Díky, Clipe. Nevím, co bych si bez tebe počala.“

„To nikdy nebudeš muset zjišťovat. Za minutku jsem zpátky.“

Vstal a tiše odešel z pokoje. Feinsteinová se obranně schoulila.

„Takže, váš večer?“

„Byly jsme všude možně, jak už jsem řekla. Loučila jsem se se svobodou. Příští pátek máme svatbu. Limuzína mě vyzvedla kolem deváté. Bylo nás čtrnáct a přesouvaly jsme se z klubu do klubu, chápete? Clip má rozlučku zítra večer. Každopádně jsme skončily v pánském kabaretu u Spinnera. Víím, že to zní jako...“

„Zábava s kamarádkami,“ doplnila Peabodyová s úsměvem.

„Byla to zábava.“ Feinsteinové se zalily oči slzami. „Opravdu byla. Některé z nás se přátelíme celou věčnost a jsem první z naší party, kdo se vdává, takže jsme to pojalý ve velkém stylu, hodně jsme toho vypily a skvěle jsme se bavily. Pak nás limuzína začala rozvážet domů. Já jsem byla poslední a nechala jsem si zastavit na rohu. Chtěla jsem se trochu projít na vzduchu. Cítila jsem se tak šťastně, pošetile a dobře. Nechtěla jsem, aby to skončilo. A pak...“

Odmlčela se, když se objevil Vance s hrnky na podnose.

„Clipe.“

„To je dobré, no tak, miláčku. Všechno je v pořádku.“

Postavil podnos a objal ji kolem ramen. Eva si vzala hrnek s černou kávou. Podle vůně hned poznala, že už pila horší. Bůh ví, že pila i lepší, ale tahle celkem ušla.

„Kdybych nechala Shelly – ta řídila –, aby mě vysadila přímo před domem, uviděla by ho jako první ona. Je to hrozné, ale přeju si, aby to tak bylo. Prostě tam ležel. Vteřinu jsem si myslela, že to je nějaký hrozný vtíp, ale pak jsem uviděla... Myslím, že jsem zaječela. Nevím to jistě, ale pak jsem utekla a třásla jsem se tolik, že jsem sotva dokázala protáhnout kartu čtečkou. Vyjela jsem rovnou nahoru za Clipem.“

„Myslel jsem si, že došlo k nějaké nehodě. Skoro nedokázala promluvit. Pak jsem si řekl, no, je docela sjetá a něco se jí zdálo, jenže byla hrozně rozrušená.“ Za řeči ji pořád ochrannářsky objímal kolem ramen a hladil ji prsty po paži. „Hodil jsem na sebe nějaké oblečení a vyšel jsem před dům. A hned jsem viděl, že se jí to nezdálo. Zavolal jsem devět set jedenáctku a přijela policie.“

„Poznali jste oběť?“

„Ne.“ Vance se podíval na Feinsteinovou a ta zavrtěla hlavou.

„Já se ani pořádně nekoukala,“ dodala Feinsteinová. „Vím, že ležel přímo pod lampou, ale nedívala jsem se mu na obličej. Byl celý, já nevím, popálený. Viděla jsem ten vzkaz a že přímo pod ním byl...“

„Toho jsem si taky všiml,“ dodal Vance, když Feinsteinová zmlkla. „Někdo ho vykastroval.“

„Můžu se vás zeptat, jak dlouho bydlíte v tomhle domě?“

„Dva a půl měsíce.“ Feinsteinová vykouzčila náznak úsměvu a vzala Vanceho za ruku. „Chtěli jsme spolu bydlet už před svatbou. Je to naše první společné bydlení.“